

ODPUSTENIE OŽIVILO

To je zlé, teraz im už neujdem. Už len pár krokov a som pri nich. Budem sa tváriť, že ich nevidím. „Pozrime sa, nie je to náš učiteľkin maznáčik Anička?“ Och, nie.

Oproti mne kráčali najhoršie dievčatá z nášho ročníka. Kata, Maťa a tá najhoršia z nich - Laura. Tieto baby ma šikanovali odo dňa, kedy som prišla na druhý stupeň. Laura je vodkyňa. Je krásna, vysoká a múdra. Hovorí, že keď vyrastie, bude z nej modelka. Aj Kata s Maťou hovoria, že budú modelky, ale oni nie sú veľmi pekné. S Maťou som sa na prvom stupni kamarátila, ale potom ju Laura prehovorila, aby išla do jej partie. „No čo Anička, bežíš za mamičkou?“ Povedala Maťa.

Nevšímala som si ich a išla ďalej. Laura sa ale postavila oproti mne, Maťa za mňa a Kata z boku. Oni ma obklúčili. Čo teraz? „Pozrite sa na ňu baby, čo to máš na sebe Anička? Šaty zo secondhandu?“ Všetky sa na mne smiali a ja som sa iba červenala, nevedela som nič vymyslieť, čo by som povedala. „A čo je toto, zapletené vrkôčky? Haha.“

To už ma dostalo a rozplakala som sa. „Nie, neplač Anička, to nič nie je,“ povedala sladučkým hlasom Laura. Nahla sa ku mne a zvrátila čelo, akoby plakala. Neváhala som a dala jej facku.

Laura od prekvapenia zabudla zatvoriť ústa. Začala som utekať a oni za mnou. Nevedela som, kde bežím. Posledné čo si pamätám bolo, že som spadla. Keď som otvorila oči, videla som nad sebou zdravotnú sestričku.

Nevedela som čo sa stalo, nevedela som, kde som. „Anička, kde je moja Anička!“ Počula som maminu, ako vykrikuje moje meno. Chcela som jej zakývať, ale príšerne ma zabořela ruka, až som vykřikla. „Neboj sa Anička, už som pri tebe.“ Mama bola celá vystrašená, ale zároveň aj nehnevaná. „Mami hrozne ma bolí ruka!“ Plakala som. „Ja viem miláčik. Keď si bežala, narazila si hlavou do stĺpa a spadla na ruku. Odviezli ťa do nemocnice a ruka ťa bolí preto, lebo ju máš zlomenú.“ V nemocnici sa ma pýtali, prečo som bežala a nepozerala sa kam idem. Ja som jachtala, že neviem prečo, klamala som, hlavne preto, lebo som sa bála, že Laura, Kata a Maťa ma zbijú a zosmiešnia. Ale na nešťastie so mnou do nemocnice prišli tety, ktoré videli, čo sa stalo. Povedali, že ma naháňali nejaké dievčatá a potom, ako som narazila, utiekli. Z časti to pravda bola. Nešla som do školy tri dni po prepustení z nemocnice.

Na štvrtý deň som už musela ísť do školy. „Nie mami nenúť ma prosím.“ Plakala som mame na kolenách. „Anička, povieš mi, čo sa vlastne stalo? Tie tety rozprávali asi pravdu, ale prečo ty nič nepovieš? Anička, kto boli tie dievčatá, čo ťa naháňali?“ Mama sa odmlčala a potom povedala. „Bolí to Laura, Kata a Maťa?“ Mlčala som. Nechcela som to nikomu povedať. Ani svojej mame. Nakoniec som musela ísť do školy aj s mamou, lebo chcela povedať pani riaditeľke prečo ma šikanujú.

Cestou do školy sme natrafili na Lauru a jej bandu. Keď nás uvidela, sklonila hlavu. Po príchode do školy som šla do triedy a mama do zborovne. V triede sme mali novú učiteľku, pani Balmasovú. Bola pekná a mladá. Rozprávali sme sa o šikane. Pri rozprávaní sa všetci pozerali na mňa, na Lauru, Katu a Maťu. Po hodine ku mne prišli a Laura sa pred celou triedou rozplakala a ospravedlnila sa mi. Povedala, že bola ku mne zlá, ale že sa veľmi zľakla a bála sa o mňa, keď som spadla a bola som bez vedomia. Vraj si myslela, že som zomrela, keďže som na druhý deň neprišla do školy. Povedala, že ak jej neodpustím, bude celý život len plakať a smútiť. Ja som je odpustila. Laure sa veľmi uľavilo. Sľúbili sme si, že zostaneme kamarátky po celý život.